

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.73/2023/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2024. február 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2024. február 28. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. november 30. napján kelt 14.B.449/2021/27. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 1 (egy) év 4 (négy) hónapra enyhíti.

A pénzbüntetés kiszabását és az annak átváltoztatására vonatkozó rendelkezéseket mellőzi.

A Pest Megyei Bíróság 22.B.12/2009/18. számú ítéletével kiszabott fegyházbüntetésből engedélyezett feltételes szabadság megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyazonosító igazolványának száma: száml.

A másodfokú eljárás során kirendelt védői díj címén felmerült 18.000 (tizennyolcezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. november 30. napján kihirdetett 14.B.449/2021/27. számú ítéletével Terhelte vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás bűntettében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont és (5) bekezdés b) pont] és folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében [Btk. 345. §]. Ezért őt - halmazati büntetésül - mint visszaesőt 2 év szabadságvesztésre, 200 napi tétel, napi tételenként 1.000 Ft, összesen 200.000 Ft pénzbüntetésre, 3 év gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja, igazgatója, vagy gazdasági társaság vezető tisztségviselője, illetve felügyelőbizottságának tagja foglalkozástól eltiltásra, valamint 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A Pest Megyei Bíróság 2010. június 17. napján jogerős 22.B.12/2009/18. számú ítéletével kiszabott 7 év fegyházbüntetésből engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 77.319 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítéletet az ügyészség annak kihirdetésekor tudomásul vette, ellene a vádlott az ok és cél megjelölése nélkül, a tárgyaláson tett nyilatkozataiból következően nyilvánvalóan a felmentését célozva, a védője pedig szintén felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.80/2023/3. számú átiratában a vádlotti és védelmi perorvoslatokat alaptalannak tartotta. A fellebbezéseket a Be. 598. § (2) bekezdésének első fordulata alapján tanácsülésen elbírálnak tartotta, bejelentette, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén azon nem vesz részt. Utalt arra, hogy a védelmi fellebbezések tartalmára figyelemmel a Be. 590. §-ának (1) és (2) bekezdés alapján teljeskörű felülbírálatnak van helye. Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályokat betartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó relatív, vagy feltétlen hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be. 592. §-ának az (1) és (2) bekezdéseiben írt hibáktól és hiányosságoktól, így a felülbírálat alapját képezi és a másodfokú eljárásban is irányadó. Az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta annak, hogy a tényállást a ténybelileg alapvetően beismerő, de a bűnösségét tagadó vádlott vallomásával szemben miért az ítéleti indokolásában felsorolt bizonyítékokra alapította. Logikus érveléssel megindokolta, hogy mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján vetette el a vádlott részletesen elemzett védekezését, és kifejtette, hogy az egyéb aggálytalan bizonyítékok közül azt melyek és miként cáfolták meggyőzően.

[4] A bizonyítékok értékelése alapján alappal jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott tevékenysége nem csupán formális volt az ügyvezetése alatt álló társaság életében, hanem érdemben is részt vett a cég tevékenységében, irányításában. A cselekvősége jóval több volt egy strómanénál azzal, hogy színlelt megbízási és vállalkozási szerződéseket írt alá, illetve, hogy a bankszámla-nyitásban is tevékenyen közreműködött, a cégnek külföldön bankszámlát nyitott, amelyhez hozzáférést biztosított tanúknak és név2nek. Abból a körülményből, hogy ő mint ügyvezető, e két személy hozzájárulása nélkül a bankszámla felett nem rendelkezhetett, és a cég számlájához tartozó bankkártyát sem ő kapta meg, hanem egy másik cég ügyvezetője, gondolnia kellett arra, hogy a cég működése nem legálisan zajlik. név2nek nem volt köze papíron a céghez, ő egy olyan gazdasági társaságot irányított, amellyel a cég több vállalkozási szerződést is kötött és ezzel tisztában volt Terhelte is. A vádlottnak azzal is tisztában kellett lennie, hogy az cég8. egy önálló jogi személy, melynek ő a képviselője. A cég a vádlott által sem vitatottan több vállalkozási szerződésben félként

szerepelt, e szerződéseket ő írta alá, így azok tartalmával, az abban vállalt kötelezettségek mibenlétével, a szerződő partner személyével tisztában kellett lennie. Ebből tudnia kellett, hogy tanúl valamilyen módon működteti ezt a céget, ahhoz pedig az ügyvezetőt terhelő adóbevallási és fizetési kötelezettség társul, amivel a vádlott saját vallomásai szerint is tisztában volt. Ennek ellenére az ügyvezetői kötelezettségeit nem teljesítette, a cég könyvelőjével nem tartotta a kapcsolatot, az adóbevallások tartalmáról és annak beadásáról nem győződött meg. A vádlottnak ügyvezetőként a kft. vagyoni helyzetére, gazdálkodására vonatkozó adatokat ismernie kellett és az ügyvezetőként aláírt szerződések tartalmával, az azzal vállalt jogokkal és kötelezettségekkel tisztában kellett lennie, miként azzal is, hogy az általa aláírt vállalkozási szerződésekben megjelölt elvégzendő munkákat – a képzettség, szakképzett munkavállalók és egyéb tárgyi feltételek hiánya miatt – a cég teljesíteni nem tudja, így az azokról kiállított számlák mögött valós gazdasági tevékenység, elvégzett munka sem lehetett.

[5] A védelmi fellebbezésekre reflektálva a fellebbviteli főügyészség megjegyezte, hogy a vádlott felmentésére csak eltérő tényállás megállapítása mellett lenne lehetőség, ez azonban – az elsőfokú ítélet megalapozottsága miatt – a Be. 591. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel törvényben kizárt. A megállapított tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekményeit is törvényesen minősítette.

[6] A fellebbviteli főügyészség szerint az elsőfokú bíróság a büntetékiszabási körülményeket hiánytalanul feltárta és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. Az enyhítő körülményeket megfelelően értékelve a kiszabott szabadságvesztés mértékét a középértéktől jelentősen lefelé eltérve, az enyhítő szakasz alkalmazásával a különös részi törvényi minimum alatt határozta meg. Helyesen utalt arra, hogy a bűnsejlyre tekintettel ún. kétszeres leszállásra is lett volna lehetőség, ugyanakkor megalapozott indokát adta annak, hogy erre milyen okból nem látott lehetőséget. A büntetés törvényes, mértéke kellően méltányos, emellett igazodik a vádlott személyében rejlő és az elkövetett cselekmények társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, valamint az enyhítő körülményekhez, megfelel a fokozatosság, és a tettarányosság követelményeinek is, eltúlzottnak ezáltal nem tekinthető, így annak lényeges mérséklését nem tartotta indokoltnak. A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésre a Btk. 86. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kizáró ok fennállása miatt nincs törvényi lehetőség. A törvényszék helyesen állapította meg a feltételes szabadságra bocsátás kizártságát, és megalapozottan döntött a vádlott korábbi fegyházbüntetésből engedélyezett feltételes szabadsága megszüntetéséről is. A vádlott előéletére és az elkövetett cselekmények jellegére tekintettel indokoltnak tartotta vele szemben a szabadságvesztés tartamához igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását is. Egyetértett a pénzbüntetés kiszabásával és az annak alapjául hivatkozott jogszabályok felhívásával. A pénzbüntetés napi tételeinek száma igazodik az elkövetett cselekmények tárgyi súlyához, az eltúlzottnak nem tekinthető, az egy napi tétel összege pedig a törvényi minimumban került meghatározásra, miáltal a mérséklésére nincs lehetőség. Indokoltan és törvényesen ítélte a bíróság a vádlottat foglalkozástól eltiltásra is, és kellő méltányosságot gyakorolt, amikor rövidebb tartamban szabta ki e büntetést, így annak mérséklésére ugyancsak nem látott okot. A vádlott az ügyvezetői minőségét ténylegesen felhasználta a szándékos bűncselekmény elkövetéséhez, így a 18/2007. BK. véleményben foglaltakra figyelemmel a foglalkozástól eltiltás vele szemben nem volt mellőzhető. Őt ugyanis nem klasszikus strómanként, hanem olyan személyként ítélte el a törvényszék, aki a költségvetési csalásban bűnsegédként részt vett. Az általa irányított cég ügyvezetőjeként az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondosságot nem tanúsította, feladatait nem a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, ügyvezetőként olyan szerződéseket írt alá, amelyek teljesítésére a cégnek nem volt reális lehetősége, a cég bankszámlája felett a társaság gazdasági érdekeit megsértve illetéktelen személynek

biztosított rendelkezési jogot, foglalkozását felhasználva elősegítette azt, hogy az általa vezetett cég által kibocsátott fiktív számlák felhasználásával költségvetési csalást valósítsanak meg, annak elkövetéséhez aktívan segítséget nyújtott.

[7] Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezéseit is törvényesnek találta.

[8] A leírtak alapján a jogi indokolás kisebb pontosításával az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[9] A védő fellebbezése írásbeli indokolásában a vádlott felmentésére irányuló fellebbezését változatlanul fenntartotta. Álláspontja szerint a törvényszék helyesen állapította meg a tényállást, azonban abból tévesen következtetett védenca bűnösségére. A törvényszék tévesen jutott arra következtetésre, hogy a vádlott tisztában volt azzal, hogy a cég8-t költségvetési csalásra használják, és hogy ő ebben tudatosan részt vett volna. Azt sem látta bizonyítottnak, hogy a vádlott tudta, hogy az cég8 és a cég2 között létrejött szerződések fiktívek és költségvetési csalás leplezésére szolgálnak. A vádlott nem vett részt a fiktív számlázási rendszer kialakításában és üzemeltetésében, tudata csak azt fogta át, hogy a nevére céget alapítottak, amelyet azonban jogszerű tevékenységre használnak. E körben nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a vádlottnak vállalkozással, cégalapítással, működéssel kapcsolatban semmilyen tapasztalata nem volt. A cégalapításról azt tudta, hogy ez valójában tanúl vállalkozása lesz, ehhez ő csak a nevét adja, mert tanúl nem alapíthat céget a saját nevére. Alacsony iskolázottságára és gyakorlati ismereteinek hiányára tekintettel nem volt elvárható tőle, hogy meg tudja ítélni, hogy a nevére alapított, de más által működtetett cég mennyiben szabályos. Hivatkozott arra is, hogy a cégalapításnál ügyvéd működött közre, akinek a jelenléte, eljárása kapcsán a vádlott joggal hihette azt, hogy amit csinálnak, az jogszerű. tanúl vallomása alapján mindketten munkát reméltek a cégalapításból. Ez is arra utal, hogy a vádlott valójában legális tevékenység folytatásához adta a nevét a cégalapításhoz. A cégalapítás és cégnévváltozás között eltelt egy év alatt a céggel kapcsolatban semmilyen probléma nem merült fel. A cégnév változáskor még mindig nem merült föl, hogy a céget bárki bűncselekmény elkövetésére használná fel. tanúl is úgy kalkulált ezzel a tevékenységgel, hogy be tud dolgozni név2nek, így ebből legális bevétele származik majd. Az országnév bankszámla megnyitása, illetve általánosságban egy számlanyitás egyébként teljesen természetes velejárója a cég működésének, ebből még mindig nem kell arra gyanakodnia a vádlottnak, hogy valamilyen bűncselekményhez járul hozzá. Mivel a vádlott eleve a nevét adta a cégalapításhoz, így nem különös, hogy a bankszámla nyitáshoz is a nevét adta. név2 személye pedig – a vádlott szemszögéből vizsgálva – külön „garancia” volt arra, hogy semmi törvénytelenység nem történik. A vádlott tanúlnak egy teljeskörű meghatalmazást adott az eljárásra, ettől kezdve ő egyáltalán nem vett részt a cég működésének abban a szakaszában, amikor a cselekménysor költségvetési csalássá formálódott. Ennek irányítója, szervezője, haszonélvezője név2 volt. tanúl számára is menet közben derült ki az, hogy ez egyre vállalhatatlanabb, és eljutott odáig, hogy ő nem kívánja ezt tovább folytatni. Ezután még csak nem is tanúl, hanem név2 szervezte meg a cégeladást, amire odahívták a vádlottat, aki megint csak aláírta az eladáshoz szükséges papírokat. tanúl tartotta a vádlottal a kapcsolatot, ezért azt, hogy a vádlott miről tudott, azon keresztül kell megítélni, hogy tanúl mit tudott erről a dologról. tanúl vallomásával ellentétes bizonyíték nincs. tanúlnak is menet közben derült ki, hogy költségvetési csalásról van szó, tehát a vádlottnak ezen a ponton tudta elmondani, hogy az ügy nem jogszerű, de ez már a cégeladás idejére tehető. A védő érvelése szerint a költségvetés csalást név2 követte el úgy, hogy erről a vádlott semmilyen információval nem rendelkezett. A vádlott azt tudta, hogy legális tevékenységhez biztosítja a nevét a cégalapításhoz. A költségvetési csaláshoz történő segítségnyújtásra még eshetőleges szándéka sem terjedt ki. Kiemelte azt is, hogy a vádlott csak a cégalapításban történő részvételéért kapott egy minimális 20.000 Ft összeget. Ezt

meghaladóan pénzt nem kapott, és a költségvetési csalásból nyert pénzből nem részesedett. A bankszámlanyitáskor is nyomatékosan kell figyelembe venni az aluliskolázottságát. A bankszámlanyitásig semmilyen törvénysértésre utaló körülmény nem volt. A bankszámlanyitás, szerződés aláírás pedig jellemzően olyan formális ténykedések, amik a stróman-szerephez tartoznak, de ebből nem következik, hogy ez a magatartás költségvetési csalás bűnsegédi magtartása, többletkörülmények hiányában még az sem, hogy a vádlotti magatartások feltétlen bűncselekmény elkövetését segítették elő. Rámutatott arra is, hogy a vádlott nem olyan szerződéseket írt alá, amelyek teljesítéséhez személyesen neki kellett volna közreműködnie, így azzal sem kellett tisztában lennie, hogy a szerződések mögött nincs valós gazdasági tevékenység. Önmagában tehát az, hogy a vádlott nem tudta volna a saját munkájával ezeket a szerződéseket teljesíteni, nem jelenti azt, hogy arra kellett volna gondolnia, hogy fiktív számlák kiállítására kerül sor. Ugyanis a vádlott csak aláírta a szerződéseket, abban a hiszemben, hogy ezeket tanúl teljesíti. Nem folytatott ezekről tárgyalást, sőt semmilyen információval nem rendelkezett. Tekintettel arra, hogy a fiktív számlák könyvelésben történő szerepeltetésében sem vett részt, felelőssége e vonatkozásban sem állapítható meg.

[10] Összességében a védő úgy látta, hogy a vádlott magatartását legfeljebb negligencia jellemzi. Azért nem látta előre a magatartásának a következményeit, mert a tőle elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztotta. Mindezek alapján a vádlott felmentését indítványozta.

[11] A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész az előzetes bejelentésének megfelelően nem vett részt.

[12] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartva a vádlott felmentését kérte.

[13] A vádlott a saját védelmében és az utolsó szó jogán arra hivatkozott, hogy nem volt tudomása arról, hogy visszaélnek a nevével és költségvetési csalás elkövetéséhez fogják felhasználni. Ő csupán szívességet tett tanúlnak, és név2 személyében bízva azt feltételezte, hogy a cég minden tekintetben legálisan működik. Szabadulása óta igyekszik normakövető életet élni, személyi körülményei rendezettek.

[14] A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

[15] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

[16] A vádlott és a védő felmentésre irányuló fellebbezéseire tekintettel a felülbírálat teljeskörű volt, az a Be. 590. § (2) bekezdése alapján kiterjedt az elsőfokú ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésekre, továbbá az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartásának ellenőrzésére. A Be. 590. § (7) bekezdése alapján az ítéltábla mindezek mellett hivatalból felülbírálta a Be. 671. §-a szerinti egyszerűsített felülvizsgálat alapját képező ítéleti rendelkezéseket is.

[17] A teljeskörű felülbírálat eredményeként a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. A Be. 607. § (1) bekezdésben és a Be. 608. § (1) bekezdésében írt feltétlen, vagy a Be. 609. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott, az ügy érdemére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható, emiatt hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabálysértést nem valósított meg, ilyenre a felek sem hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság maradéktalanul biztosította a vádlott védelemhez és védekezéshez fűződő jogát. Jelzésére – miszerint előző kirendelt védőjével a kapcsolatot felvenni nem tudja, ezért új védő kirendelésé kéri – a védő felmentéséről és új védő

kirendeléséről intézkedett, a nyomozás iratait kérésre digitalizált formában is rendelkezésre bocsátotta.

[18] Az ügy érdemi elbírálásának perjogi akadályja nem volt.

[19] A vádlott személyi körülményeire vonatkozó adatokat az ítéltábla a vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján annyiban pontosította, illetve azzal egészítette ki, hogy diszpécseri állásából származó jövedelme havonta nettó 300.000 forint. Más forrásból rendszeres jövedelme nincs. A lakcíme szerinti ingatlan személy1 tulajdonát képezi, szívdességből él ott, cserébe hozzájárul a rezsi fizetéséhez. Tartozása nincs. Más büntetőeljárás nincs ellene folyamatban.

[20] A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Részletesen kihallgatta a vádlottat és védelmi indítványra tanúl tanút, az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásaikat, csakúgy mint a releváns okirati bizonyítékokat maradéktalanul a tárgyalás anyagává tette. tanú3 és tanú2 tanúk vallomásait – mivel vallomásuk szükséges, de tárgyaláson történtő kihallgatásuk nem volt indokolt és azt sem a bíróság, sem a felek szükségesnek nem tartották – a Be. 527.§ (2) bekezdés b) pontja alapján a tárgyaláson ismertette. Az észrevételezés lehetőségét biztosította.

[21] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, hiánytalan, az ügyiratok tartalmával összhangban álló, téves ténybeli következtetésektől mentes, ekként a Be. 591.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[22] A Fővárosi Törvényszék ítélete [36]-[41] bekezdésében részletesen számot adott arról, hogy a vádlott azon védekezését, miszerint nem volt tudomása arról, hogy tevékenységével költségvetési csaláshoz nyújt segítséget, miért nem fogadta el. Okfejtésével az ítéltábla is maradéktalanul egyetértett, a felmentést célzó védelmi érvelést az alábbiak szerint nem osztotta: A vádlott, miután a társaság szívességi alapításán és az ügyvezetés formális vállalásán túlmenő, tényleges ügyvezetői tevékenységet is végzett – így az cég8 képviseletében a név2 által képviselt cég2-vel általa sem vitatottan vállalkozási és megbízási szerződéseket kötött (írt alá) – szükségszerűen tudomást szerzett arról, hogy a társaság gazdasági tevékenységet végez, illetve kíván végezni, továbbá, hogy a társaságot, mint ügyvezető ő képviseli. Közismert az is, hogy a gazdasági tevékenység végzése adóbevallási és adófizetési kötelezettséggel jár. A szerződések aláírásával tudomására jutott az is, hogy az cég8 megbízója/megrendelője név2, illetve az általa képviselt cég. Az országnév bankszámlanyitása és az azzal összefüggő ügyintézés alapján – miután az általa képviselt cég8 bankszámlája fellett név2nek önálló rendelkezési jogot biztosított, noha maga a bankszámla felett önállóan nem rendelkezhetett – tudomással kellett bírjon arról is, hogy az cég8 vagyonával rendelkezi jogosult, azaz az cég8 mögött álló személy, valójában ugyancsak név2, aki e tényt leplezni is törekszik, hiszen a társaságnak „papíron” nem tagja vagy képviselője. Ennek ellenére a megbízó és a megbízott valójában azonos, s míg a megbízó a szerződésben rögzített tevékenységek ellátására képes, addig ez a megbízott cégről nem mondható el. Mindezekből Terhelt1nek a számlák kiállításában való közvetlen szerepvállalás hiányában is fel kellett ismernie, hogy a társaság rendelkezésre bocsátásával, a szerződések aláírásával maga is közreműködik azon látszat megteremtésében, hogy a szerződések szerinti szolgáltatást az cég8 nyújtja a név2 által képviselt cég2-nek, miközben nem bizakodhatott abban sem, hogy a társaság működtetésével megbízott tanúl által, a vádlott által aláírt szerződések kapcsán, a fentiek szerint fiktív számlák kiállítására nem fog sor kerülni. Az a körülmény, hogy ezt követően a cég ügyeivel nem foglalkozott, a társaság könyvelőjét nem is ismerte, a társaság tevékenységét nyomon nem követte, azt meg sem kísérelte, az adóbevallási kötelezettségét nem teljesítette, alapot adnak azon következtetésre is, hogy a fiktív számlák kiállításával összefüggésben keletkező vagyoni hátrány okozásában való közreműködésbe legalábbis beleszókozott.

[23] Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit törvényesen minősítette azzal, hogy a hamis magánokirat felhasználása esetében a folytatolagosság megállapítására – amint arra a fellebbviteli főügyészség is rámutatott – az elsőfokú ítélet [52] bekezdésében írtaktól eltérően, a 3/2011. számú Büntető Jogegységi Határozatban is kifejtettek mentén, a részesi cselekvőség járulékos jellegére figyelemmel kerülhetett sor.

[24] A büntetés kiszabás során irányadó körülményeket a törvényszék csaknem maradéktalanul feltárta. A cselekmény káros következményeinek megítélése kapcsán azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott közreműködésével a tettes által a költségvetésnek okozott vagyoni hátrány – ahogyan az a tényállásban is rögzítésre került – utóbb megtérült. Az időmúlás súlyát fokozza, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetésétől az eljárás jogerős befejezéséig újabb közel másfél év telt el. A vádlott ellen a jelen cselekmény elkövetésétől számított csaknem tíz évben újabb büntetőeljárás nem indult. Folyamatosan dolgozik, nem cáfolhatóan rendezett életvitelt folytat, a terhén megállapított cselekménynek pedig nem valós haszonélvezője, hanem tanúl irányába lekötöztetett szereplője volt. Mindezeket a körülményeket értékelve a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által a Btk. 82.§ (1) és (2) bekezdés b) pontja alkalmazásával kiszabott két év szabadságvesztés is eltúlzottan szigorú, a fentiekre és a terhelt bűnsegédi bűnrészességére figyelemmel a Btk. 82.§ (4) bekezdésének alkalmazása indokolt, így a vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 1 év 4 hónapra enyhítette.

A szabadságvesztás végrehajtásának felfüggesztését a Btk. 86.§ (1) bekezdés c) pontja kizárja, figyelemmel arra, hogy a terheltet a Pest Megyei Bíróság 2010. június 17. napján jogerős 22.B.12/2009/18. számú ítéletével kiszabott 7 év fegyházbüntetésből 2013. november 28. napján feltételes szabadságra bocsátották és 2015. április 21. napjáig feltételes szabadság hatálya alatt állt, míg a jelen eljárásban terhére rótt bűncselekmény elkövetési ideje a 2014. szeptembertől 2015. októberig terjedő időszak. Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a Pest Megyei Bíróság érintett ítéletével kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajthatósága elévült, miután a végrehajtással összefüggő utolsó intézkedésre, azaz a feltételes szabadságra bocsátásra 2013. november 28. napján került sor, mely idő óta a 7 évi szabadságvesztés végrehajthatóságának elévüléséhez a Bv. törvény 28.§ (1) bekezdés c) pontja szerint szükséges 10 évi időtartam eltelt, így a szabadságvesztés végrehajthatósága 2023. november 27. napjával elévült. A Pest Megyei Bíróság 22.B.12/2009/18. számú ítéletével kiszabott fegyházbüntetésből engedélyezett feltételes szabadság megszüntetésére vonatkozó rendelkezést ezért az ítéltábla mellőzte. (BH1986. 215., BH1988. 258.)

[25] Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabását a Btk. 50.§ (2) bekezdésére alapította. A hivatkozott törvényhely szerint, akit haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt szabadságvesztésre ítélnék, ha megfelelő jövedelme vagy vagyona van, pénzbüntetésre is kell ítélni. Kétségtelen tény, hogy a vádlott közreműködésért anyagi ellenszolgáltatást kapott, ahogyan az is, hogy jelenleg diszpécserként dolgozik, melyből 300.000,- jövedelemre tesz szert. Vagyona, megtakarítása ugyanakkor nincs, jövedelme megélhetésére elegendő, azt a szabadságvesztés végrehajtásának megkezdésével elveszíti. Mindebből következően a Btk. 50.§ (2) bekezdése szerinti pénzbüntetés törvényi előfeltétele – a megfelelő jövedelemmel vagy vagyonnal rendelkezés – az esetében nem teljesül, melyre figyelemmel az ítéltábla a pénzbüntetés kiszabását és meg nem fizetés esetén az annak átváltoztatására vonatkozó rendelkezéseket szintén mellőzte.

[26] Az elsőfokú bíróság indokoltan és a hivatkozott jogszabályhelyek szerint törvényesen alkalmazott a bűncselekményt a társaság ügyvezetőjeként, e foglalkozása felhasználásával elkövető vádlottal szemben foglalkozástól eltiltás büntetést, mely tartamában is megfelelő.

[27] Az elsőfokú ítélet egyszerűsített felülvizsgálat alapját képező további rendelkezései, így a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának börtönben történt meghatározása, továbbá a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárás és a bűnügyi költség viselésére kötelezés a megjelölt jogszabályhelyek szerint a vonatkozó anyagi és eljárásjogi rendelkezések szerint törvényesek.

[28] Az ítéltábla a másodfokú eljárás során észlelte, hogy a Terhelt1 vádlott személyazonosító igazolványának száma megváltozott, az jelenleg szám1, ezért a vádlott személyazonosító okmányának számát a személyi adatok körében helyesbítette.

[29] Figyelemmel arra, hogy a védelmi fellebbezések enyhítést célzóan eredményesek voltak, a másodfokú eljárás során kirendelt védői díj címén felmerült bűnügyi költség viselése alól a másodfokú bíróság a vádlottat a Be. 613.§ (1) bekezdés a) pontja alapján mentesítette és megállapította, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

[30] Mindezen indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét - a Be. 599. § (2) bekezdése szerinti nyilvános ülésen eljárva - a Be. 606. § (1) bekezdés alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[31] A másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2024. február 28.

Dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke/előadó

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

Dr. Cserni János s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2022. november 30. napján kelt 14.B.449/2021/27. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.73/2023/9. számú ítéletében írt változtatásokkal 2024. február 28. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. február 28.

Dr. Szalai Géza s.k.